

Johan Willem Coopsen, notaris te 's Gravenhage. Hoe het mogelijk was dit buiten weten van haar voogden te doen, zal een raadsel blijven; maar het document bewijst, dat ze toen opnieuw in Den Haag is geweest. De notaris verklaart daarin van de testatrice, dat zij was „haer oordeel ende memorie volcomen hebbende ende gebruyckende, als ons bleeck ende mede niet anders en konde bemercken”. Daarin legateerde zij aan haar tante Baertje 2000 gld. en stelde verder na herroeping van een vorig testament tot haar eenigen en universeelen erfgenaam aan, zoo zij kinderloos kwam te overlijden, Sr. Willem Swanenburgh te Rotterdam. Kinderen uit hun huwelijk zouden eventueel de helft krijgen. Hoe bezwaard zijzelf echter op dat oogenblik de toekomst inzag, blijkt wel uit de toevoeging, dat het haar wil en begeerte is, „dat alle makinge van uytterste wille ofte hoe deselve genaemt soude mogen werden, nae dato deser te doen, sullen werden gehouden, alsoff haer sulcx was afgedwongen, daertoe geseduceert ofte gepersuadeert ende sulcx tegens haerre wille”, tenzij dit testament met pertinente stipulatie van dag en datum, waar en voor wien het gepasseerd was en met de bijvoeging van de woorden: „God de Heere verlaet nimmer de sijnen, die op hem betrouwen” herroepen mocht zijn.

En wel had zij reden voor de toekomst te vreezen. Den 12^{den} Januari wees de Hooge Raad vonnis en ontzegde Willem van Swanenburgh zijn eisch. Deze uitspraak was gegrond op de overweging, „dat dit huwelyckscontract is gemaect in die tijdt, als 't kind uyt school was gehaelt ende gelijk als gerapieert; dat dit in confesso is ende sulx de troubeloften nul sijn”. De andere bezwaren van de voogden, dat er een „inegaliteyt van middelen bestond, dat des eyschers moeder een herbergierster is”, kwamen niet in aanmerking, daar de heeren terecht opmerkten, dat,